

27/05/2019

ХРАМОВНА СЛАВА У ПРИШТИНИ, ПРОСЛАВА СВ. НИКОЛЕ У КОСОВУ ПОЉУ

Храмовна слава у Приштини: „Нису нас заборавили“

Након литургије у храму Светог Николе у Приштини у дворишту су се окупили преостали Приштевци и расељени који су организовано дошли из Ниша и Београда. „Тако близу, а тако далеко. Кућа нам је овде, није запаљена, у њој живи једна породица“, кроз сузе говори

Храмовна слава цркве Свети Никола у Приштини прослављена је данас литругијом и резањем славског колача. У ову цркву на празник долазе преостали и расељени Приштевци, али и Срби из околних места.

Након службе, окупили су се у дворишту на послужењу које су припремили домаћини славе, породица Симијоновић, расељени из Добрева, сада мештани Грачанице.

Свети Никола је крсна слава Илије Трајковића, Приштевца чија је кућа узурпирана. Налази се преко пута цркве. Иако живи као расељено лице у

Лапљем Селу, у своју цркву у Приштини долази редовно.

„Као да сам се данас поново родио данас. На велику жалост, ја сам био један од сведока када су је палили. Већи дан, веће славље за старе Приштевце, него данашњи дан и 19. децембар када је зимска слава, нема. Хвала онима који су дошли, опет нису заборавили ни нас, ни овај свети храм. Човек може да живи где хоће, може да мења све, али ту где му је гнездо не може да се замени ни са чим“, каже Илија.

Рођени Приштевац Дејан Раденковић је сада успешан политичар, члан СПС. Данас није желео да говори о политици.

„Ово је мој град, овде сам рођен и овде се увек враћам. Овде ме везује прошлост и пријатељи које имам. Ја врло често свратим, запалим свећу, мало сам и емотиван кад год дођем овде и на неки начин се исплачем уз те свеће које запалим и видим да све више из године у годину људи све више и више долазе на славу и то свима значи. То је неко место окупљања, неко место сећања, нечега где смо рођени и провели добар део свог живота“, казао је Раденковић.

Долазак у Приштину изазвао је јаке емоције и код брачног пара Мирковић. И они су остали без куће. У њој већ двадесет година живи албанска породица.

„Јаке су емоције. Можете да замислите да сам тринаест и по година певао овде у цркви, а становао 300 метара одавде. Живот тече даље, прошло је двадесет година. Углавном долазимо како бисмо се срели са људима“, каже Стојан Мирковић.

Тако близу, а тако далеко. Кућа нам је овде, није била порушена уселили су се људи. Имамо очевину, и то су запосели и моју родбинску кућу су порушили, и то први комшија. Године пролазе, мисао некако прелази на децу више, али носталгија и патња за овим не“, каже нам Загорка Мирковић.

Након сусрета у Приштини, расељени Срби улазе у аутобус и крећу у обилазак приштинског гробља, а потом одлазе у своје нове домове у централној Србији. У Приштини, међутим, остају две свештеничке породице да чувају свој храм и радо дочекују госте.

После двадесет година српско коло у дворишту цркве у Косову Пољу

Данас, на празник Светог Николе у дворишту истоимене цркве у Косову Пољу орило се коло и чула се песма. Први пут после двадесет година. У албанском окружењу, под присмотром косовске полиције окупили су се Срби, неколицина оних који и даље живе у овом градићу, али и њихове комшије и пријатељи из суседних села.

Храм Светог Николе у Косову Пољу испунили су верници. Литургију су служили липљански парох Срђан Станковић и намесник ове цркве, отац Никола Даргићевић. Пуна црква, музика и граја у дворишту нису уобичајени за ову богомољу, на шта присутне опомиње и отац Срђан.

„На првом месту нека је света литургија, на првом месту нека је наш однос захвалности према богу. Литургија је наша заједничка молитва којом изражавамо нашу захвалност богу. Тако и ви једни друге подржавајте, погурајте онога коме треба мало, бог неће да нам суди што ми нисмо учинили нека велика дела, бог ће да нас пита да ли смо учинили мале, свакодневне и ситне ствари“, казао је свештеник у беседи.

Домаћин славе је Ђорђе Лакушић, некадашњи Косовопољац. Срећан је што је данас овде, али и забринут због неслободе и понижења у којем живе преостали Срби. Каже да врло мало препознање из свог места одрастања.

„Видим људе који су забринути, људе који носе неки терет на леђима, људи су на сваком кораку понижени и то је нешто са чим се боримо двадесет година“.

„Јуче и данас ја сам имао двадесет позива полиције, као да смо ми овде нека огромна опасност која је претила нашим комшијама, то што смо ми требали данас да дођемо овде на сабор наш и нашу славу. Заиста сам кроз тај разговор са њима осећао сам страشان притисак и малтене неку врло ружну поруку. Међутим, то нас није, као ни много пута до сада нити спречавало, нити може да нас спречи“.

Лакушић је у Косово Поље довео и играче из Културно-уметничког друштва Кобаоник. Они су игром и песмом изазвали много емоција.

„Ја сам успео да направим лепе игре и ношње одавде из нашег Косова Поља. Тако да полако убризгавамо неку силину, неку снагу да јачамо и да се враћамо и да тај страх и ово понижење које свакодневно доживљавамо издржимо“, каже Лакушић.

На празнике је у своју цркву дошла и Маја Галић са породицом. Иако живе

окожени Албанцима, Галићи покушавају да створе нормалне услове за своје троје деце, а о својим комшијама имају само лепе речи.

„Можда би постојала могућност и да се одселимо али смо емотивно везани за Косово Поље и зато смо и овде. Свекар и свекрва су пре четрдесет година направили кући немају намеру да се селе а ми смо њихова подршка. Тренутно имамо комшије које су се доселиле из Београда, имају децу сличног узраста као и наша. Они (деца) свакодневно на улици, играју фудбал, одбојку, друже се. Моја деца доста причају Албански, знају више од мене, њихова деца такође причају српски“, каже Маја.

Владимир Вукадиновић се са осамдесетогодишњом мајком и болесном сестром вратио у Косово Поље после двадесет година. Некада запаљена и порушена кућа у близини железничке станице сада је обновљена уз помоћ Министарства за повратак и УНХЦР-а.

„После двадесет година Косово Поље изгледа као да сте отишли у Лас Вегас. Преко дана то не шљашти толико али ноћу када пролазите то је нешто невероватно. После толико година је толико објеката, толико инфраструктуре у Косову Пољу, то је незамисливо за људе који су живели ту. Они не могу да се снађу. Али живот иде нормално и позивам људе да се слободно пријаве и врате, они који имају могућности“, каже Владимир.

Црква Светог Николе живи захваљући свештенству. Недељне и празничне литургије служи парох Никола који са својом породицом живи у парохијском дому. И он, као и мештанин Кузмина Далибор Стојковић разочарани су што у храм не долази више верника.

“Покушавамо да вратимо Косову Пољу оно што је некад било када је овде био отац Радивоје Панић заједно са његовим мештанима који су увек имали и песму и игру и где је било доста фолклора. Покушавамо да вратимо то, да се људи поново окупе око свог храма“, каже отац Никола.

„Кад дођем, овде су некад само два човека, некад један, некад нема никог, али шта да радимо морамо тако да живимо. Веома мало људи је остало да живи у Косову Пољу, а и то су углавном старији који више немају ни снаге да долазе“, објашњава нам Далибор Стојковић из Кузмина.

Двориште цркве испуњено музиком и колом остављамо, како би посетили још једну цркву која данас слави. Ову цркву данас обезбеђују припадници Косовске полиције, а осталим данима свештеничка породица Дагићевић. После двадесет година српско коло у дворишту цркве у Косову

Пољу

22.05.2019 | 14:13 | Религија | Ким | коментара: 0 | прегледа: 710

Данас, на празник Светог Николе у дворишту истоимене цркве у Косову Пољу орило се коло и чула се песма. Први пут после двадесет година. У албанском окружењу, под присмотром косовске полиције окупили су се Срби, неколицина оних који и даље живе у овом градићу, али и њихове комшије и пријатељи из суседних села.

Храм Светог Николе у Косову Пољу испунили су верници. Литургију су служили липљански парох Срђан Станковић и намесник ове цркве, отац Никола Даргићевић. Пуна црква, музика и граја у дворишту нису уобичајени за ову богомољу, на шта присутне опомиње и отац Срђан.

„На првом месту нека је света литургија, на првом месту нека је наш однос захвалности према богу. Литургија је наша заједничка молитва којом изражавамо нашу захвалност богу. Тако и ви једни друге подржавајте, погурајте онога коме треба мало, бог неће да нам суди што ми нисмо учинили нека велика дела, бог ће да нас пита да ли смо учинили мале, свакодневне и ситне ствари“, казао је свештеник у беседи.

Домаћин славе је Ђорђе Лакушић, некадашњи Косовопољац. Срећан је што је данас овде, али и забринут због неслободе и понижења у којем живе преостали Срби. Каже да врло мало препознање из свог места одрастања.

„Видим људе који су забринути, људе који носе неки терет на леђима, људи су на сваком кораку понижени и то је нешто са чим се боримо двадесет година“.

„Јуче и данас ја сам имао двадесет позива полиције, као да смо ми овде нека огромна опасност која је претила нашим комшијама, то што смо ми требали данас да дођемо овде на сабор наш и нашу славу. Заиста сам кроз тај разговор са њима осећао сам страشان притисак и малтене неку врло ружну поруку. Међутим, то нас није, као ни много пута до сада нити спречавало, нити може да нас спречи“.

Лакушић је у Косово Поље довео и играче из Културно-уметничког друштва Копаоник. Они су игром и песмом изазвали много емоција.

„Ја сам успео да направим лепе игре и ношње одавде из нашег Косова Поља. Тако да полако убризгавамо неку силину, неку снагу да јачамо и да се враћамо и да тај страх и ово понижење које свакодневно доживљавамо издржимо“, каже Лакушић.

На празнике је у своју цркву дошла и Маја Галић са породицом. Иако живе окружени Албанцима, Галићи покушавају да створе нормалне услове за своје троје деце, а о својим комшијама имају само лепе речи.

„Можда би постојала могућност и да се одселимо али смо емотивно везани за Косово Поље и зато смо и овде. Свекар и свекрва су пре четрдесет година направили кући немају намеру да се селе а ми смо њихова подршка. Тренутно имамо комшије које су се доселиле из Београда, имају децу сличног узраста као и наша. Они (деца) свакодневно на улици, играју фудбал, одбојку, друже се. Моја деца доста причају Албански, знају више од мене, њихова деца такође причају српски“, каже Маја.

Владимир Вукадиновић се са осамдесетогодишњом мајком и болесном сестром вратио у Косово Поље после двадесет година. Некада запаљена и порушена кућа у близини железничке станице сада је обновљена уз помоћ Министарства за повратак и УНХЦР-а.

„После двадесет година Косово Поље изгледа као да сте отишли у Лас Вегас. Преко дана то не шљашти толико али ноћу када пролазите то је нешто невероватно. После толико година је толико објеката, толико инфраструктуре у Косову Пољу, то је незамисливо за људе који су живели ту. Они не могу да се снађу. Али живот иде нормално и позивам људе да се слободно пријаве и врате, они који имају могућности“, каже Владимир.

Црква Светог Николе живи захваљући свештенству. Недељне и празничне литургије служи парох Никола који са својом породицом живи у парохијском дому. И он, као и мештанин Кузмина Далибор Стојковић разочарани су што у храм не долази више верника.

“Покушавамо да вратимо Косову Пољу оно што је некад било када је овде био отац Радивоје Панић заједно са његовим мештанима који су увек имали и песму и игру и где је било доста фолклора. Покушавамо да вратимо то, да се људи поново окупе око свог храма“, каже отац Никола.

„Кад дођем, овде су некад само два човека, некад један, некад нема никог, али шта да радимо морамо тако да живимо. Веома мало људи је остало да

живи у Косову Пољу, а и то су углавном старији који више немају ни снаге да долазе“, објашњава нам Далибор Стојковић из Кузмина.

Двориште цркве испуњено музиком и колом остављамо, како би посетили још једну цркву која данас слави. Ову цркву данас обезбеђују припадници Косовске полиције, а осталим данима свештеничка породица Дагићевић.

pravoslavie.ru/srpska